

at man i Loven af 1921 havde et Spillerum imellem 25 000 Kr. og 30 000 Kr.; det var fastsat, at Bruget maatte koste 25 000 Kr., men i særlige Tilfælde 30 000 Kr. Nu har man ændret det til 22 000 Kr. og under særlige Forhold 25 000 Kr. Der er noget, der staar mig lidt uklart her, nemlig hvad man skal forstaa ved „særlige“ Forhold.

Der er en eneste væsentlig Ændring til § 4, hvori det siges, at man ogsaa kan yde Udlaan af Stats-Laanefonden til Opkøb af løse Parceller eller Dele af en større Ejendom — dog ikke under 40 ha; det fastsættes dér, at til saadanne større Jordlodder kan der ydes et 1ste Prioritetslaan af Stats-Laanefonden med $\frac{9}{10}$. Jeg ved ikke, om jeg forstaaer det rigtigt, om disse $\frac{9}{10}$ er et midlertidigt Laan eller et Laan, der kan føres over paa de private Brug, naar Udstykningen er endt, men af Hensyn til denne væsentlige Ændring og for at faa klaret Forstaaelsen af de andre mindre væsentlige Spørgsmaal vilde det være heldigt at faa Lovforslaget gjort til Genstand for en ganske kortvarig Udvalgsbehandling. Paa mit Partis Vegne anbefaler jeg Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Jensen (Aale): Det er rigtigt, som den ærede Ordfører for Venstre (Hansen-Stavnbjerg) udtalte, at det foreliggende Lovforslag er en Fornyelse igen af Loven af 1906, og det imødekommer et Ønske, der er fremsat dels af mig her i Landstinget, dels af Udstykningsforeningerne ude i Landet om at faa Loven ændret, saaledes at den blev brugelig. Der siges — og med Rette —, at Loven har kun haft ringe Anvendelse og navnlig meget ringe Anvendelse i Krigsaarene. Det er rigtigt, Loven kunde ikke anvendes i ret stor Udstrækning, saaledes som den var, og derfor hilser jeg det foreliggende Lovforslag med stor Glæde og Tilfredshed. Efter Loven, som den var, kunde man vel faa et Laan af Stats-Laanefondens Midler; naar man købte en Gaard, kunde man faa en 2den Prioritet, men man skulde prioritere *hele* Ejendommen efter et Kreditforeningslaan eller et Laan, som var givet efter Reglerne for umyndiges Midler. Dette tvang Udstykningsforeningerne til at købe hele Gaarde, men i vanskelige Tider som dem, vi har gennemlevet, var det noget, man ikke var særlig glad for, og derfor har det flere Gange været bragt paa Tale dels fra Udstykningsforeningernes Side, dels fra Tingenes Side, om man ikke kunde faa gennemført en Lov, saaledes at Foreningerne, naar de kun vilde

udstykke en Brøkdæl af en Ejendom, ikke behøvede at købe hele Ejendommen, men kunde nøjes med at købe det paagældende Stykke Jord og eventuelt af Stats-Laanefonden faa et Laan. Det er dette praktiske Hensyn, man her imødekommer, og jeg takker den højtærede Finansminister for Lovforslagets Fremkomst. Hvor stor Anvendelse der vil blive for Loven, hvis den bliver vedtaget, er ikke let at sige, men i hvert Fald tror jeg ikke, man skal regne med, at Lovforslaget vil blive brugt i ret stor Udstrækning til Oprettelse af nye Brug; jeg tror ikke, man skal regne med, at der vil blive lagt Beslag paa ret mange Penge som Prioriteter i nye Brug, oprettede efter Loven. Kreditforeningslaan er nemlig meget dyre, eller rettere sagt der er store Tab ved at optage dem, og de bliver ogsaa for smaa i Forhold til Priserne dels paa Jord, dels paa Bygninger og paa Besætninger. Efter min Mening er der efter de bestaaende Love ingen anden Udvej end at udstykke enten efter den gamle Husmandslov eller efter Jordloven af 1919. Men alligevel kan Lovforslaget, hvis det bliver gennemført i den foreliggende Skikkelse, faa meget stor Betydning; man opnaar herved, at Udstykningsforeningerne bliver uafhængige af Bankerne, de kan faa de Penge, de skal bruge, til rimelig Rente, og det bliver naturligvis til Fordel for Parcellisterne, der selvfølgelig maa bære alle de Omkostninger, der er ved Handelen.

Jeg forstaaer ikke rigtig den Indvending, der blev gjort af den ærede Ordfører for Venstre. Det ærede Medlem udtalte, at Maksimum, som en Ejendom maatte koste efter Loven af 1921, var 25 000 Kr., og i visse Tilfælde maatte det gaa op til 30 000 Kr. Det beror paa en Misforstaaelse; der staar ikke i Loven noget om, hvad Ejendommene maa koste, det er Ejendoms-skylden, der er bestemmende. Spillerummet i den gamle Lov er 5 000 Kr., og her er ogsaa foreslaaet et Spillerum. Det synes mig meget rimeligt. Saaledes har Forholdet været hele Tiden: der har været et vist Spillerum, i al Almindelighed kunde man gaa til en saadan Vurdering, men i enkelte Tilfælde kunde man gaa til en højere Vurdering, og det har sin Aarsag deri, at man, naar man udstykker Gaarde, undertiden af praktiske Grunde enten maa lægge et større Areal til, fordi det ligger ubekvent for at stykkes ud til Husmandsbrug, eller fordi man ønsker at bringe de paa Ejendommen staaende Bygninger til Anvendelse. Det synes mig derfor meget fornuftigt at have et saadant Spillerum, og det fore-